

Møde den 9. Januar 1913. (For lukkede Døre).

Fraværende: Harald Jensen, Jakob Jensen og Olesen.

1. (J. Nr. 227—1912). Til en ledig **Politibetjent-plads** var af Politimesteren indstillet følgende:
 Nr. 1. Fiskeskipper N. M. Wendelboe, Aarhus.
 » 2. Maler A. Andersen, do.
 » 3. Børstenbinder K. Danielsen, do.
 » 4. Landmand A. Mikkelsen, do.
 » 5. Kusk N. S. Nielsen, do.
 » 6. Sergent J. Lund Kristensen, do.

Jul. Andersen foreslog at vælge Sergent Christensen, der var en pæn og tiltalende Mand, som skrev godt for sig, og som havde været indstillet 2—3 Gange.

Niels Jensen vilde anbefale Fiskeskipper Wendelboe. Korpset trængte til at faa sprogkyndige Folk, og Wendelboe var sprogkyndig.

Simonsen vilde henstille, om det ikke var rigtigt at udsætte Sagen, da der manglede adskillige Medlemmer. Der var lige saa god Grund til at udsætte Sagen, som der var ved sidste Møde.

Formanden vilde ikke af egen Drift udsætte Sagen, idet han ikke syntes, at Afgørelsen ret godt kunde udsættes mere.

Christensen foreslog at vælge Maler A. Andersen.

Sergent Kristensen valgtes.

2. (J. Nr. 374—1912). Fra Sygehusudvalget forelaa følgende Indstilling angaaende **Besættelse af Overlægepladserne ved Kommunens Hospitaler:**

»Idet man tilbagesender de fra Byraadet modtagne 20 Ansøgninger om de opslaaede ledige Stillinger som Overlæger bemærkes, at Ansøgningerne har været tilstillet Sundhedsstyrelsen i København til Erklæring om Ansøgenes Kvalifikationer, og denne Erklæring i Forbindelse med Fortegnelse over Ansøgerne til hver Stilling følger ligeledes hoslagt, og man skal tillade sig at indstille følgende Ansøgere til de forskellige Stillinger, nemlig

1. Kommunehospitalets medicinske Afdeling:

Dr. med. Valdemar Bie, København.

Dr. med. Aage Rahlff, Aarhus

2. Marselisborg Hospital:

Cand. med. & chir. Henrik Bang, København.

Cand. med. & chir. Svend Zahlmann, Aarhus.

3. Kommunehospitalets kirurgiske Afdeling:

Reservelæge Erik Christensen, København.

Dr. med. Jørgen Jensen, København.

Dr. med. Holger Strandgaard, København.

De Overlæger, der udnævnes, maa præstere Sundhedsattest.

Den kirurgiske Overlæge og Overlægen ved Marselisborg Hospital foreslaas ansat fra 1. April 1913.

Overlægen ved Marselisborg Hospital maa forpligte sig til at tage Bopæl paa Hospitalet,

saa snart Byraadet forlanger det, og Forholdene tillader det.

Saafernt Patienterne ikke kan overflyttes fra Kommunehospital til Marselisborg Hospital den 1. April, maa han være pligtig til at behandle dem paa Kommunehospital, indtil Overflyttelse kan finde Sted.

Da man endnu ikke ved, om den epidemi-ske Afdeling paa Kommunehospital skal om-dannes til Tuberkuloseafdeling, er det vanskelig nu at bestemme Tidspunktet, da den medicin-ske Overlæge skal tiltræde. Det foreslaas der-for, at dette Spørgsmaal udsættes og afgøres senere af Udvalget efter Forhandling med vedkommende.

Da det nye Regulativ endnu ikke er stad-fæstet, vil der eventuelt være at søge ministe-riel Sanktion paa Overlægenes Udnævnelse.

For saa vidt const. Overlæge Zahlmann ikke ansættes ved Marselisborg Hospital, skal man foreslaa, at han erholder en Pension, der ansættes til mindst Halvdelen af den Løn, han har oppebaaret som 2. Læge paa Kommune-hospital, eller eventuelt, at han fast ansættes som visiterende Læge med en fast aarlig Løn.«

M o u s t e n udtalte, at der ikke havde meldt sig noget stort Antal Ansøgere, men at der dog blandt dem fandtes Navne med den aller bedste Klang. Da Udvalget hele Tiden havde været klar over, at det ikke vilde paatage sig Hoved-ansvaret for Besættelsen af disse Pladser, havde det henvendt sig først til Aarhuslægerne Albeck, Tage Hansen og Lunddahl om Raad, og da disse helst vilde være fri, til Sundhedsstyrelsen. Med denne var man enedes om, at Byraadet ikke skulde være bundet til dens Indstilling, at den

skulde stille Ansøgerne i 2 Grupper, dem der kunde antages og dem, der ikke kunde antages, og endelig at de første skulde opstilles i alfabetisk Orden. Sundhedsstyrelsen havde derefter peget paa 3 Ansøgere til Marselisborg Hospital, 2 til den medicinske Afdeling og 6 til den kirurgiske. Heraf havde Udvalget saa udpeget de i Indstillingen nævnte. Taleren gjorde dernæst Rede for Indstillingens andre Punkter og bemærkede herunder, at Zahlmann først havde taget Forbehold med Hensyn til Forlangendet om at skulle tage Bolig paa Marselisborg Hospital, hvis han skulde blive valgt til Overlæge ved dette, men dog senere var gaaet ind derpaa. Naar det i Indstillingen var nævnt, at Ansættelserne eventuelt skulde stadfæstes af Ministeriet, var det, fordi det gamle Regulativ indeholdt en Bestemmelse herom. Havde det ny Regulativ, hvori denne Bestemmelse ikke fandtes, været godkendt, skulde Ministeriet ikke stadfæste Ansættelserne. Taleren havde konfereret med Formanden om dette Spørgsmaal, og man var enedes om at spørge Ministeriet om, hvorledes man skulde forholde sig. Taleren omtalte dernæst de Ansøgere, som Udvalget havde fremhævet som særlig kvalificerede til Stillingen som Kirurg paa Kommunehospitalet. Erik Christensen var 40 Aar og havde en Uddannelsestid af godt 13 Aar, deraf godt 11 som Kirurg. Som praktisk Kirurg havde Erik Christensen en ganske enestaaende Uddannelse, idet han de sidste 8 Aar havde været Reservekirurg under fire af Landets dygtigste Kirurger, nemlig Professorerne Schou, Schaldemose og Kaarsberg samt Overlæge Finger Just; fra hver af disse havde han en særdeles fin anbefaling. Hans teoretiske Uddannelse var derimod ikke saa god, idet han ikke var Dr. med. Da

det var Coutume, at kun Dr. med. kunde faa Tilladelse til at undervise Studenter, og da der ofte havde været Tale om, at man kunde ønske at faa et medicinsk Fakultet her i Byen, var der saaledes næppe særlig Grund til at holde paa Erik Christensen. Jørgen Jensen var 42 Aar og havde en Uddannelsestid af ca. 12 Aar, deraf de 11 Aar som Kirurg. Han havde været 2 Aar under Professor Howitz paa Frederiks Hospital, derefter et halvt Aar paa Studierejse med offentlig Understøttelse i Sverrig, Tyskland og Svejts. I 3 Aar havde han været Reservekirurg hos Overlæge Kraft paa Frederiksberg Hospital, siden 1905 praktiserende Læge paa Frederiksberg og senere Chef paa en kirurgisk Poliklinik samme Sted. Siden 1909 havde han desuden været Chef paa Frederiksberg Hospitals Afdeling for Røntgenbehandling. Han var meget fint anbefalet af Overlæge Tscherning og Professorerne Rovsing og Howitz. Holger Strandgaard havde i 5 Aar været 1. Assistent hos Professor Rovsing og samtidig Assistent paa en kirurgisk Klinik under Overlæge Bache, derefter i 2 Aar 1. Reservekirurg paa Frederiks Hospital under Professor Rovsing og derefter i 2 Aar Prosektor chirurgiæ hos Professor Bloch. Siden 1911 havde han været Chef for en kirurgisk Poliklinik i København og havde desuden siden 1908 drevet en privat kirurgisk Klinik. Han var fint anbefalet af Professorerne Rovsing og Bloch. -- Tale-
ren omtalte dernæst de indstillede til Overlægeposten ved Marselisborg Hospital. Henrik Bang var 32 Aar og havde en næsten 5aarig Uddannelse. Han havde været 1 Aar paa Københavns Kommunehospital 4. Afdeling, ca. 2 Aar paa en Poliklinik for Hud- og Kønssygdomme, omtrent 1 Aar havde han studeret disse Sygdomme i Ud-

landet, derefter atter været omtrent 1 Aar paa 4. Afdeling paa Københavns Kommnehospital og endelig nu sidst 1 Aar paa Rigshospitalets Afdeling for Hud- og Kønssygdomme. Han havde en Mængde fine Anbefalinger bl. a. fra Hospitalsdirektør Nielsen, Overlægerne Rasch og Nielsen samt Professorerne Gram og Sørensen. Han var ikke Dr. med., men vilde muligvis blive det, da han for Tiden havde en Afhandling under Udarbejdelse. Zahlmann var 46 Aar. Han havde i 2½ Aar været Reservelæge hos Professor Tage Hansen og havde i et halvt Aar studeret i Udlandet. Fra 1893—99 havde han været praktiserende Læge her i Byen og siden 1899 desuden 2. Læge paa Kommnehospitalet. I og for sig kunde Udvalget godt unde Zahlmann Overlægestillingen ved Marselisborg Hospital, idet han var en flink og praktisk dygtig Læge og en behagelig og elskværdig Person, men da han næppe kunde klare sig med Henrik Bang, havde Udvalget som nævnt i Indstillingen stillet Forslag om enten at give ham 1200 Kr. i Pension eller antage ham til visiterende Læge, hvis Byraadet skulde foretrække Bang. — Til Overlægestillingen ved Kommnehospitalets medicinske Afdeling var indstillet Dr. med. Valdemar Bie, København, og Dr. med. Aage Rahlff, Aarhus. Bie havde en 8aarig Uddannelse som Reservemediciner dels paa Blegdamshospitalet og dels paa Frederiks Hospital. I de sidste 1½ Aar havde han været Chef for Rigshospitalets Poliklinik for medicinske Sygdomme. Han havde flere Gange med offentlig Understøttelse foretaget Studierejser i Udlandet og havde foruden sin medicinske Doktordisputats skrevet 26 videnskabelige Afhandlinger. Endvidere havde han været officiel Indleder ved en Medicinerkongres i Wiesbaden 1902

og var korresponderende Medlem af Dermatologisk Selskab i Wien. Han var anbefalet af Professor Knud Faber, Overlæge Sørensen og Israel Rosenthal. Alt i alt kunde det nok siges, at Bie var en af de Læger her i Landet, der havde den fineste Uddannelse. Rahlff var velkendt her i Byen, idet han havde været ansat dels som Kommune-læge og dels som Overlæge ved De gamles Hjem og nu sidst i en Aarrække havde været Overlæge ved Sct. Josefs Hospital. — Naar Spørgsmaalet nu var, hvem man skulde vælge til Overlægeposterne, skyldte Byraadet efter Talerens Mening sig selv og Byens Befolkning kun at gaa efter, hvem der var den bedste. For Marselisborg Hospitals Vedkommende var det øjensynligt, at Bang stod langt over Zahlmann, og for den medicinske Afdelings Vedkommende stod Bie utvivlsomt langt over Rahlff. De tre indstillede til den kirurgiske Afdeling stod derimod mere lige, men Strandgaard havde dog nok den fineste Uddannelse.

Formanden syntes, det maatte være en Forudsætning, naar man vilde raadspørge den den øverste Autoritet paa et Omraade, da at aflægge dennes Indstilling for Byraadet i Stedet for en Indstilling fra Udvalget. Det rigtigste vilde derfor sikkert have været, at Udvalget havde forelagt Sundhedsstyrelsens Indstilling, og at Sagen derefter inden 2. Behandling var gaaet til Udvalget, som saa, hvis det ønskede det, kunde afgive sin Erklæring. Efter den valgte Fremgangsmaade syntes det imidlertid, som om Udvalget kritiserede Sundhedsstyrelsen og satte sig over denne. For den kirurgiske Overlægeposts Vedkommende var der derved sket en Udskydelse af 3 af de af Sundhedsstyrelsen indstillede, hvorved disse 3 ganske var sat ud af Spillet. Taleren tænkte selvfølgelig

her nærmest paa Dr. Muus. Der var blevet sagt, at Taleren stod i et saadant personligt Forhold til Muus, at han ikke kunde være ganske upartisk. Dette passede imidlertid ikke, dertil var hans Forhold til Muus altfor løst. Muus' manuelle Færdighed kunde ganske vist ikke saaledes godtgøres som de andres, men i videnskabelig Henseende stod han saa langt over disse, at det ikke var rigtigt, at han slet ikke kom paa Tale. Taleren ansaa det endog for givet, at Muus, naar nogen Tid var gaaet, i alle Henseender vilde staa langt over de andre. Iøvrigt var Taleren ganske enig med Hr. Moustén, kun vilde han gerne vide, om man fra Udvalgets Side ønskede Valget foretaget i dette Møde; ellers vilde han henstille at udsætte Afgørelsen, til Raaet var mere fuldtalligt.

Moustén kunde nok tiltræde Formandens Udtalelse om, at det vilde være rigtigst at udsætte Sagen. Udvalget havde intet haft imod at vælge den af Formanden omtalte Fremgangsmaade, som imidlertid slet ikke var faldet Taleren ind. Iøvrigt stod det udtrykkeligt i Regulativet, at Udvalget skulde gøre Indstilling til Byraadet. Naar Formanden havde anket over, at Udvalget havde udskudt nogle af de af Sundhedsstyrelsen indstillede, var dette i Overensstemmelse med Aftalen med Sundhedsstyrelsen, idet Udvalget havde anmodet denne om at udpege nogle, hvorefter det kunde gøre Indstilling til Byraadet. Nogen Kritik af Sundhedsstyrelsen eller de af denne indstillede var absolut ikke øvet. Muus havde ganske vist en udmærket Uddannelse, men han havde ingen Færdighed.

Mikael Johansen fandt, at Udvalget havde handlet ganske loyalt og fuldt korrekt, da det ofte var sket, at Byraadet havde forlangt en

vejledende Indstilling fra det Udvalg, der havde med vedkommende Sag at gøre. Jo flere der var at vælge imellem, jo vanskeligere vilde Valget desuden være.

F o r m a n d e n havde ikke betegnet Udvalgets Fremgangsmaade som illoyal, men maatte fastholde, at Indstillingen i Realiteten indeholdt en Kritik af Sundhedsstyrelsen, en Kritik som Udvalget ikke var ganske kompetent til at øve. Taleren havde ogsaa i sit første Indlæg antydnet, at Udvalget mellem Sagens 1. og 2. Behandling kunde gøre en vejledende Indstilling. Indtil Muus blev Reservelæge, havde han ganske den samme kirurgiske Uddannelse som alle de andre, og for Resten ansaas Lægestillingen ved Fødselsstiftelsen ogsaa for en kirurgisk Post. Taleren troede sikkert, at Muus, der havde konkurreret til et Professorat og derved vist sit Herredømme over det kirurgiske Stof, vilde blive den bedste. Det spillede en ikke ringe Rolle for Taleren, at den lille Spire, som man havde til et medicinsk Fakultet her i Byen, kunde blive videre udviklet.

J. C. P e t e r s e n bemærkede, at Udvalget havde ment, at det vilde blive anset for Kujoneri, om det ikke fremkom med en bestemt Indstilling. Det var sikkert rigtigt, at Muus stod højere end de andre paa et bestemt Omraade. Forholdet var imidlertid, at man skulde bruge en Mand, som var en Dygtighed paa mange Omraader. Endelig maatte det ogsaa bemærkes, at Muus var 46 Aar, og at Sundhedsstyrelsen ansaa en Mand paa 50 Aar, altsaa kun 4 Aar mere, for vel gammel til Posten. I Forhold til de andre havde Muus kun kort praktisk Virksomhed at se tilbage paa. Alt taget i Betragtning mente Udvalget at have foretaget en god Indstilling, hvad iøvrigt var blevet

bekræftet fra flere Sider. For den medicinske Posts Vedkommende vilde Taleren gerne fremhæve Rahlff noget mere, end Hr. Mousten havde gjort. Rahlff og Bie stod sikkert omtrent paa Højde med hinanden paa det videnskabelige Omraade, men Rahlff havde arbejdet her i Byen i mange Aar og havde navnlig som Kommune-læge erhvervet sig stort Kendskab til de Smaa-hjem, hvorfra Hospitalets Patienter særligt kom. Dette var af ikke ringe Betydning. Hvis der f. Eks. kom Andragende fra en Patient om Indlæg-gelse, og der var knap Plads paa Hospitalet, vilde en Læge, der ikke var kendt med Hjemmene, sikkert sige nej, medens en Læge, der som Rahlff havde Kendskab til vedkommendes Forhold, utvivl-somt vilde gøre alt muligt for at skaffe Plads. Endelig havde Rahlff endnu et lille Forspring for Bie derved, at han var Overlæge ved Sct. Josefs Hospital, hvor han desuden havde vist sig at være en glimrende Administrator. Naar Rahlff var lige saa god som Bie, var der derfor ingen Grund til at hente Manden fra København, navnlig da det sagdes, at Bie selv kun ansaa Posten for en Gennemgangsplads, som han vilde forlade, naar noget bedre tilbød sig. For Overlægeplad-sen ved Marselisborg Hospitals Vedkommende vilde Taleren gerne lægge et godt Ord ind for Zahl-mann. Hele Udvalget var sikkert enig i, at det nødigt saa Zahlmann fjernet fra den Virksomhed, som han nu i 14 Aar havde øvet. Skulde Zahl-mann søge Plads i en anden By, vilde det, at en anden blev foretrukket for ham nu, sikkert blive betragtet som en Slags Forkastelse. Taleren vilde derfor varmt anbefale Zahlmann.

Samuel sen havde hørt sige, at Sundheds-styrelsens Indstilling egentlig var foretaget af Tage

Hansen eller i hvert Fald i Samraad med ham. Det saa ret mærværdigt ud, at Læge Charles Jørgensen ikke var taget med af Sundhedsstyrelsen, medens Zahlmann, hvis Uddannelse aldeles ikke kunde sammenlignes med hans, var indstillet. For Bie vilde Posten sikkert kun være en Station paa Vejen. Rahlff vilde man derimod beholde; han var desuden godt kendt her, havde været Kommunelæge og Overlæge ved De gamles Hjem og var nu Overlæge ved Sct. Josefs Hospital. Da Rahlff saaledes i alle Henseender stod Byraadet nærmere end Bie, og deres Uddannelse var ens, burde han vælges. Dr Nordentoft havde udtalt, at det nok kunde tænkes, at Zahlmann kunde faa Posten paa Sct. Josefs Hospital; skulde det blive Tilfældet, kunde man ikke sige, at Zahlmann var blevet forbigaaet. Med Hensyn til Muus fandt Taleren ikke, at Udvalget havde handlet ret, da det dog var et Minus for dem, der blevet vraget. Indstillingen fra Sundhedsstyrelsen burde have været forelagt Byraadet. Muus maatte absolut være fuldt kvalificeret til Pladsen, ellers var han ikke blevet saa udmærket anbefalet af Sundhedsstyrelsen. Ganske vist havde Muus været fra Kirurgien nogle Aar, men der var dog næppe nogen Tvivl om, at han kunde følge med. Taleren kunde slutte sig til Hr. J. C. Petersens Anbefaling af Rahlff og var tilbøjelig til at mene, at Afgørelsen helst maatte udsættes til næste Møde.

N. J o h. L a u r s e n kunde med Hensyn til Rahlff ganske slutte sig til Udtalelserne fra d'Herr. J. C. Petersen og Samuelson. Angaaende Zahlmann bemærkede han, at det var nævnt, at det var et Minus for Muus ikke at være kommet paa Udvalgets Indstilling, hvad maaske ogsaa nok kunde siges, men det kunde dog ikke sammenlig-

nes med det Minus, Zahlmann vilde faa, hvis man helt forbigik ham, hvilket der absolut ingen Grund var til. Zahlmann havde jo i mange Aar været ledende Mand for den Afdeling, hvor der nu skulde ansættes en Overlæge, og han havde nu en Tid været konstitueret som Overlæge ved Kommunehospitalet og vist efter alles Mening udfyldt Posten paa god Maade. Taleren vilde tro, Bang i ret høj Grad var Specialist paa det dermatologiske Omraade. Det var imidlertid ikke alene en Dermatolog, man havde Brug for, idet Marselisborg Hospital skulde anvendes ogsaa til epidemiske Sygdomme. Med Hensyn til disse, der ofte var af en saadan Art, at de krævede et øvet Øje, havde Zahlmann en stor Erfaring, foruden at han selvfølgelig ogsaa sad inde med ikke ringe Erfaring med Hensyn til de dermatologiske Sygdomme. De 3 indstillede til den kirurgiske Post var sikkert alle gode og dygtige Mænd; hvem af dem, der end blev valgt, vilde man sikkert være godt tjent med.

Mo usten vilde det for saa vidt gøre ondt for Zahlmann, hvis han ikke skulde faa Posten, da han nok kunde fortjene en Anerkendelse for det Arbejde, han havde gjort. Det kunde imidlertid ikke nytte at lade sig lede af den Slags Hensyn. Zahlmann havde ikke den videnskabelige Uddannelse, man maatte forlange, saa valgte man ham og Rahlff, fik man ikke 3 Videnskabsmænd, hvad man gerne skulde have. Taleren troede ikke, at ret mange Læger vilde finde Muus kvalificeret. Han havde hørt en Mand sige, at hvis Aarhus vilde lægge Kroppe til, vilde man i Muus faa en dygtig Mand. En Del Læger fandt det da ogsaa besynderligt, at Sundhedsstyrelsen havde taget Muus med, men forbigaaet en Mand

som Dr. Ibsen. Taleren troede ikke, det kunde nytte at tænke paa at faa Zahlmann ansat ved Sct. Josefs Hospital. Skulde Rahlff blive valgt, vilde det jo være den medicinske Plads, der vilde blive ledig der, og Zahlmann var først Kirurg, dernæst Dermatolog og sidst Mediciner. I viden-skabelig Henseende kunde Rahlff slet ikke sammenstilles med Bie. De var vel begge Dr. med., men Rahlff havde ingen Afhandlinger skrevet, medens Bie havde skrevet 26. Bie havde desuden virket paa de store Hospitaler i København, hvor Lægerne saa alt nyt, medens de her ikke saa ret meget. Det var muligt, at Rahlff var en god Administrator, men i øvrigt var det et Særkende for Sct. Josefsøstrene, at de klarede sig godt med smaa Midler, hvor de saa kom hen. Endelig havde Taleren hørt en Fugl synge om, at det ikke havde været saa fint med Rahlffs Virksomhed i sin Tid paa De gamles Hjem. At Muus havde konkurreret til et Professorat, betød ikke meget, da enhver kunde gøre det. Ved den omtalte Konkurrence var der 9, der konkurrerede, men Muus gik ud i 1. Omgang.

J. C. Petersen syntes, at Hr. Samuelsen lovlig stærkt havde markeret, at Tage Hansen skulde have lavet Sundhedsstyrelsens Indstilling, da denne Antagelse dog kun var blevet henkastet som en Tanke af en af de forbigaaede. Det havde ogsaa straks forbavset Taleren, at Charles Jørgensen ikke var blevet indstillet af Sundhedsstyrelsen, men ved nærmere Eftertanke var Taleren dog kommet til den Overbevisning, at Sundhedsstyrelsen havde handlet rigtig, idet den jo sikkert havde set saaledes paa det, at det skulde være en mere alsidig uddannet Mand, der skulde til Marselisborg Hospital, og ikke blot en Dermatolog. At ansætte

en Specialist paa dette Omraade vilde ikke blot være uheldigt, men kunde ogsaa blive farligt, da det jo kunde befrygtes, at en Specialist ikke vilde omfatte de øvrige af Hospitalets Omraader med fuld Interesse. Skønt Bang maaske nok paa et vist Omraade stod højere end Zahlmann, vilde han dog derfor foretrække sidstnævnte.

Si m o n s e n mente ikke, man kunde tillægge Sundhedsstyrelsens Indstilling større Vægt, hvis Hr. Samuelsens Udtalelse om den stod til Troende, og noget maatte der vel være om det. Taleren vidste ikke, med hvilken Motivering Sundhedsstyrelsen havde faaet Andragenderne tilsendt, men Byraadets Bemyndigelse til Udvalget gik ud paa, at Andragenderne skulde forelægges for Sundhedsstyrelsen med Anmodning til denne om at udtale sig om Ansøgerne, men ikke om at gøre nogen egentlig Indstilling. Efter dette havde Udvalget handlet fuldt forsvarligt ved at gøre en Indstilling. For Resten vilde det ogsaa være urigtigt at fratage et Udvalg Retten til at veje alle Hensyn og udtale sig om, hvem det kunde anbefale. Der var ingen Tvivl om, at man for den kirurgiske Posts Vedkommende vilde være vel tjent med enhver af de 3 indstillede. Erik Christensen havde Taleren ikke haft Lejlighed til at danne sig noget personligt Indtryk af, saa ham skulde han ikke udtale sig om, kun skulde han blot pege paa, at der dog vist var en Mangel ved ham med Hensyn til Drømmen om at faa et Universitet i Aarhus. Jørgen Jensen og Strandgaard havde Taleren derimod talt med, og han havde faaet det Indtryk, at de begge var humane, rolige, elskværdige og besindige Mænd, som det vilde være ret vanskeligt at vælge imellem. Skulde Taleren gaa efter sin rent personlige Sympati, troede han nok, han vilde

stemme for Jørgen Jensen. Skulde man ved Besættelsen af den medicinske Post gaa efter de rent videnskabelige Hensyn, maatte Rahlff vige for Bie, men der var dog adskilligt, der talte for Rahlff, og det kunde være, at man af Hensyn til Byens Omdømme burde tage een af Overlægerne her fra, og det maatte saa blive Rahlff, da Taleren, uagtet han nærede det bedste Omdømme om Zahlmann, dog ikke kunde indse, at denne kunde komme i Betragtning ved Besættelsen af Overlægepladsen ved Marselisborg Hospital. Skulde man undlade alle uvedkommende Hensyn, kunde man ikke stemme paa Zahlmann. Derimod havde Taleren intet imod, at Udvalget holdt Zahlmann noget skadesløs ved en Pension eller en Post som visiterende Læge. Det var blevet sagt, at Zahlmann ikke nærede stor Interesse for Gerningen ved Marselisborg Hospital, og at han slet ikke havde tænkt at søge Posten der, før han indsaa Umuligheden af at blive kirurgisk Overlæge. Naar Valget stod mellem Bang og Zahlmann, kunde man næppe vælge den sidste uden at faa Skin af at øve et Velgørenhedsværk. Taleren gik ud fra, at man fik en Uge endnu til at tænke over Sagen.

Niels Jensen mente, at der med Hensyn til den kirurgiske Post ikke var blevet lagt Mærke til, at Jørgen Jensen var Specialist i Røntgenbehandling, hvad ingen af de andre var. Dette Forhold maatte ikke overses, da det vilde være af Betydning at have en Røntgenspecialist, hvis man skulde opnaa at faa en Uddannelsesanstalt.

Jacobsen troede, at alle de indstillede var absolut dygtige Folk. Det var blevet fremhævet af Hr. Moustén, at Bang var den bedst videnskabeligt uddannede af de indstillede til Overlægepladsen ved Marselisborg Hospital, og det var sik-

kert ogsaa rigtigt, men samtidig havde Hr. Moustén udtalt, at Zahlmann var en praktisk dygtig Mand. Dette sidste var af stor Betydning, hvad Udvalget sikkert ogsaa indsaa, da det ellers næppe vilde have konstitueret Zahlmann saa længe paa Kommunehospitalet. Netop til Marselisborg Hospital gjaldt det om at faa en praktisk Mand. Naar Zahlmann var en saadan praktisk dygtig Mand og var indstillet af Sundhedsstyrelsen, foruden at han havde tjent mange Aar paa Kommunehospitalet, vilde det være lidt haardt at skyde ham til Side. Taleren vilde derfor anbefale Zahlmann.

S a m u e l s e n skulde gerne indrømme, at det var en af de utilfredse Læger, der havde antydnet, at Sundhedsstyrelsens Indstilling var lavet af Tage Hansen, men der stod dog to andre Læger og hørte paa Udtalelsen. Til Udvalget bemærkede Taleren, at han vilde anse det for heldigere at ansætte Zahlmann som visiterende Læge end at give ham Pension; til Pension var Zahlmann vel ung.

M o u s t e n fremhævede, at det, Zahlmann havde Lyst til og var bedst til, var at operere, og at han selv havde sagt, at han ikke interesserede sig for Marselisborg Hospital, men kun søgte Pladsen for at faa en Stilling. Til Hr. Niels Jensen bemærkede Taleren, at da man i Læge Riis allerede havde en Chef for Røntgenafdelingen, var det med Hensyn til Kirurgpladsen uden Betydning, at Jørgen Jensen var Specialist i Røntgenbehandling.

N. J o h. L a u r s e n syntes, at Hr. Moustén var vel tilbøjelig til at lægge for stor Vægt paa, om Ansøgerne havde skrevet mange videnskabelige Afhandlinger eller indledet paa Lægekongresser. Efter Talerens Mening var der andre Sider, som der burde lægges lige saa stor Vægt paa, og hvor

man vilde være bedre tjent med de hjemlige Kræfter. Det var nemlig slet ikke sikkert, at den, der havde skrevet de fleste Afhandlinger eller havde indledet ved en Kongres, vilde være den mest brugbare som Leder af et Hospital. Som tidligere sagt troede Taleren ikke, man gik fejl, hvem man end tog af de 3 indstillede til den kirurgiske Post; det syntes, som om Hr. Moustén foretrak Strandgaard, hvad Taleren intet havde imod.

J. C. P e t e r s e n troede, at det var af lutter Beskedenhed, at Zahlmann ikke straks tænkte paa at søge Pladsen ved Marselisborg Hospital, idet Pladsen blev opslaaet for en Dermatolog, hvilken Titel Zahlmann i sin Beskedenhed ikke vilde give sig selv. Taleren fremhævede atter, at det ikke alene var en Specialist, men en alsidig Mand, man havde Brug for til Marselisborg Hospital. Til den kirurgiske Post havde Jørgen Jensen nogen Tid været Talerens Favorit, men var det ikke længere. Det var nemlig blevet sagt fra en bestemt Side, at Jørgen Jensen havde for store Hænder, som tilmed ikke sad godt paa ham, og dette var jo uheldig for en Kirurg. Taleren var derfor mest tilbøjelig til at stemme paa Strandgaard.

C h r i s t e n s e n syntes, at Udvalget havde været ret heldig med Indstillingen, men kunde dog have ønsket, at Muus var taget med. Muus havde et særdeles godt Navn, og det var dog en Tilsidesættelse ikke at være taget med. Til den kirurgiske Post vilde Taleren stemme paa Erik Christensen, fordi han troede, at den praktiske Side var den vigtigste. For dem, der skulde opereres, gjaldt det at have en praktisk Mand. Skulde der ikke kunne samles et Flertal om Erik Christensen, vilde Taleren stemme paa Strandgaard. Rahlff kunde man maaske ansætte, men Zahlmann maatte

sikkert vige for Bang, uagtet han vel nok havde den største praktiske Erfaring. I denne Sag burde der ikke tages personlige Hensyn; man maatte kun stræbe efter at vælge de bedste. Det var meget kedeligt at pensionere en Mand paa 46 Aar, saa kunde det ordnes saaledes, at Zahlmann blev visiterende Læge, vilde det nok være det bedste. At Zahlmann var uvillig til at bo paa Marselisborg Hospital, vidnede om, at han ikke havde særlig Lyst til Overlægestillingen derude. Taleren henstillede til Udvalget at fremkomme med en Udtalelse om, hvor vidt det var en bestemt Betingelse, at den kirurgiske Overlæge skulde være Doktor.

Møller mente, at skulde der tales om, at nogen havde faaet et Minus, maatte Nordentoft ogsaa nævnes. Ved den omtalte Konkurrence til en Professorpost var Nordentoft gaaet ud en Omgang senere end Muus. Skulde Zahlmann til Sct. Josefs Hospital, kunde det kun ske ved, at man ansatte Nordentoft som kirurgisk Overlæge. Naar Zahlmann vilde bringe det Offer at bo paa Marselisborg Hospital, vidnede dette dog om, at han interesserede sig for Stillingen. Taleren troede, man skulde betænke sig vel paa at foretrække Bang for Zahlmann, da Bang var en ung Mand, medens Zahlmann havde en lang Praksis bag sig, hvilket vejede tungt til. Byens Læger mente da ogsaa, at der skete ingen Skade ved at vælge Zahlmann. Taleren vilde derfor meget bede om, at man ikke kasserede en Mand, som havde været i Kommunens Tjeneste i mange Aar, og som nu udførte Overlægegerningen saa tilfredsstillende, at det næppe kunde gøres bedre.

Samuel sen kunde ikke indse, hvorfor man skulde vælge Zahlmann, naar denne dog, efter

hvad der var blevet oplyst, ikke interesserede sig for Marselisborg Hospital, og naar Bang med Hensyn til Uddannelse var saa langt foran.

F o r m a n d e n ansaa Stillingen ved Marselisborg Hospital som temmelig umulig, da vedkommende baade skulde være Dermatolog, Mediciner og Kirurg.

Sagen udsattes.

3. (J. Nr. 487—1912). Indstilling fra Sygehusudvalget om en **Udvidelse af Overenskomsten med Sct. Josefs Hospital**, saaledes at dette yder Patienter Specialistbehandling for Øjensygdomme, Hals-, Næse- og Svælgsygdomme mod en Merudgift pr. Dag pr. Patient af 25 Øre.

M o u s t e n oplyste, at Kommunehospitalets Læger ikke holdt af at udføre de specielle Operationer for Øjensygdomme, Hals-, Næse- og Svælgsygdomme, og at Sct. Josefs Hospital havde tilbudt at tage Patienter med disse Sygdomme for 25 Øre mere pr. Dag. At Sct. Josefs Hospital kunde gøre dette skyldtes, at dets Specialister benyttede Hospitalet som en Slags Privatklinik. Udvalget anbefalede, at Byraadet gik ind paa det foreslaaede Tillæg til Overenskomsten. Taleren havde ventet, at Overenskomsten havde foreligget underskrevet fra Sct. Josefs Hospital; dette var imidlertid ikke Tilfældet, da dette ønskede, at Byraadet først skulde underskrive.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 303—1911). Meddelelse fra **8. Regiment** om, at det fra Midten af April 1913 ikke har Brug for de Lokalteter m. m., der er stillede til Raadighed for Regimentet.

F o r m a n d e n ansaa det for rigtigst snart enten at nedsætte et særligt Udvalg til at overveje

eller lade et af de bestaaende Udvalg overveje, hvad Fodfolkskasernens Lokaler kunde anvendes til.

Mikael Johansen foreslog at henvise Spørgsmaalet til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse suppleret med Formanden.

Spørgsmaalet om, hvad der vil være at foretage i Anledning af, at de ommeldte Lokalteter bliver ledige, henvistes til Behandling i Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse eventuelt med Tiltrædelse af Byraadets Formand.

5. (J. Nr. 303—1912). Fra 2. Generalkommando forelaa følgende Skrivelse af 24. Decbr. 1912 angaaende **Fodfolksgarnisonens Bortflytning:**

»Med Henhold til Skrivelse D. 2564 af 21. ds. fra Krigsministeriet skal Generalkommandoen meddele Byraadet, at Fodfolksgarnisonens Bortflytning fra Aarhus nu er fastsat til at skulle finde Sted ved Midten af April 1913, og at Fodfolkskasernen fra dette Tidspunkt at regne vil være til Byens Raadighed.

Da der ikke i Aarhus Garnison findes andre militære Arrester end Fodfolkskasernens, anmodes Byraadet om at træffe Bestemmelse om, hvorvidt Vagt- og Arrestbygningen paa Fodfolkskasernen ogsaa efter Fodfolksafdelingernes Bortflytning kan staa til Raadighed for Militæretaten, eller om Byraadet vil foretrække andetsteds at stille de fornødne Arrester til Raadighed for Dragonregimentet og Artilleriafdelingen.

Endvidere anmodes Byraadet om at ville fremkomme med en Udtalelse om, hvorvidt dette maatte ønske, at den Underofficersskole, der i de senere Vinterhalvaar har været indkvarteret paa Fodfolkskasernen, ogsaa indtil videre indkvarteres sammesteds. I bekræftende Fald anmodes Byraadet om at opgive de Vil-

kaar, paa hvilke en saadan fortsat delvis Benyttelse af Kasernen i Henhold til Indkvarteringslovgivningen kan finde Sted.*

F o r m a n d e n bemærkede, at det ikke var ganske korrekt, naar det i Skrivelsen stod, at der ikke fandtes andre Arrestlokaler i Garnisonen end dem i Fodfolkskasernens Vagt- og Arrestbygning, idet nogle af Arresterne fandtes i Administrationsbygningen, og der fandtes Arrestlokaler paa Artillerikaserne. Skulde Skrivelsen paa dette Punkt besvares derhen, at man fremdeles vilde stille de paagældende Lokaler til Raadighed, maatte man altsaa være klar over, at man derved bandt to Bygninger paa denne Maade. Angaaende Underofficersskolen skulde det indrømmes, at det var af ikke ringe Interesse at beholde denne Skole, men det uheldige var, at man ved at gaa ind paa Ordningen vilde binde forskellige Bygninger, som tilmed ikke laa samlede. Hvis Godtgørelsen derfor ikke blev større end efter de almindelige Regler, vilde man binde Kasernen mere, end Godtgørelsen var værd. Indkvarteringskommissionen indstillede derfor, at man først maatte søge fastslaaet, hvilke Lokaler det drejede sig om og Værdien deraf, samt at Kommissionen fik Bemyndigelse til derefter at indlede foreløbige Forhandlinger med de militære Myndigheder angaaende Vilkaarene.

Indkvarteringskommissionens Indstilling vedtoges.

6. (J. Nr. 473—1912). Til Erklæring forelaa et Andragende fra Auktionsholder G. W. Thomsen om Tilladelse til **Afholdelse af frivillig Auktion over fersk Fisk m. m.** uden Auktionsrettens Mellemkomst.

F o r m a n d e n meddelte, at Udvalget for Andragenderne indstillede at anbefale Andragendet.

J a c o b s e n spurgte, om Udvalget havde spurgt Andrageren om, hvorvidt disse Auktioner skulde afholdes i Auktionslokalet eller ved Havnen. Skulde de afholdes i Auktionslokalet, kunde Taleren ikke anbefale Andragendet.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at Auktionerne selvfølgelig skulde afholdes ved Havnen, hvorfor Andrageren ogsaa, hvis han fik Tilladelsen, maatte træffe en Ordning derom med Havneudvalget. Det blev paastaaet, at saadanne Auktioner vilde bevirke, at der kom flere Fisk hertil, og at Fisk derved vilde blive billigere. Andrageren havde udtalt sig med, at naar hans tidligere Andragende om Tilladelse til Afholdelse af frivillige Auktioner over Haveprodukter var blevet nægtet, skyldtes det, at Byraadet havde anbefalet det for- søgsvis for et Aar.

N i e l s J e n s e n oplyste, at det vist var Meningen at afholde Auktionerne ved Havnen. Andrageren vilde derfor blive nødt til at henvende sig til Havneudvalget.

M o u s t e n vilde finde det rigtigt at tage Forbehold om, at det skulde være levende Fisk.

J u l. A n d e r s e n syntes, der var Anledning til at indhente Andragerens Erklæring om, hvorledes Ordningen skulde være. Om disse Auktioner vilde bevirke billigere Fisk for Smaafolk, beroede paa, i hvor smaa Portioner der vilde blive solgt.

S i m o n s e n troede, man skulde forlange nærmere Oplysninger, inden man anbefalede Andragendet, da det ikke var godt at vide, hvad der egentlig paatænktes. Endvidere burde der tages Forbehold om, at det skulde være levende Fisk, og at Auktionerne skulde holdes ved Havnen. Nogen stor Reform vilde Auktionerne næppe be-

virke, og da det vilde blive til de handlende, at Salget kom til at ske, vilde de heller næppe bevirke synderlig Prisnedsættelse.

N i e l s J e n s e n gjorde opmærksom paa, at Sild ikke kunde sælges levende.

C a r l L a u r s e n fandt det lidt farligt, at der i Andragendet stod »fersk Fisk m. m.«. Hvad der mentes med m. m., var ikke godt at vide.

J a c o b s e n hævdede, at man maatte forlange betryggende Sikkerhed for, at der kun blev solgt levende Fisk.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at Andrageren selvfølgelig kun vilde faa Bevillingen paa samme Vilkaar som andre Steder. Hvor man havde disse Auktioner, var man vist meget tilfreds med dem.

F o r m a n d e n mente, at man kunde indhente Andragerens Erklæring samt Oplysning fra de Byer, hvor man havde saadanne Fiskeauktioner.

Nærmere Oplysning angaaende Forhandlingsmaaden indhentes.

7. (J. Nr. 17²⁴—1912). Andragende fra Arbejdsmand Carl Severin Sørensen om **Eftergivelse af Fatighjælp.**

Bevilgedes.

8. (J. Nr. 18²⁵—1912). Andragende fra Maskinarbejder Sørensen om **Fritagelse for Hundeafgift.**
Afsloges.

9. (J. Nr. 10¹⁰—1912). Til **Ligningsmand** i Stedet for Kobbersmed Andr. Wilson, jun., der havde bedt sig fritaget for Hvervet, valgtes Skræddermester E. Erichsen, Guldsmedgade 22.

